

Laetare, böjt 4. vasárnapja 2020.március 22.

Oltár előtti Ige: Jn 6,1-15

“1.Jézus ezután elment a Galileai-tengernek, Tibériás tavának túlsó partjára. 2Nagy sokaság követte őt, mert látták, milyen jeleket vitt végbe a betegeken. 3Jézus pedig felment a hegyre, és ott leült a tanítványaival együtt. 4Közel volt a páska, a zsidók ünnepe. 5Amikor Jézus észrevette, hogy nagy sokaság közeledik hozzá, így szólt Fülöpnek: Honnan vegyünk kenyeret, hogy ezek ehessenek? 6Ezt pedig azért kérdezte tőle, hogy próbára tegye, mert ő már tudta, mit fog tenni. 7Fülöp így válaszolt neki: Kétszáz dénár árú kenyér sem elég nekik, hogy mindenki kapjon valami keveset. 8Egyik tanítványa, András, Simon Péter testvére így szólt hozzá: 9Van itt egy gyermek, akinél van öt árpakenyér és két hal, de mi ez ennyi embernek? 10Jézus ezt mondta: Ültessétek le az embereket! Fűves terület volt az. Letelepettek tehát a férfiak, szám szerint mintegy ötezren. 11Jézus pedig vette a kenyereket, hálát adott, és kiosztotta az ott ülőknek; ugyanúgy osztott a halakból is, amennyit kívántak. 12Amikor pedig jóllaktak, így szólt tanítványaihoz: Szedjétek össze a maradékot, hogy semmi se vesszen kárba! 13Összeszedték tehát, és tizenkét kosarat töltöttek meg az öt árpakenyér maradékával, amit meghagytak azok, akik ettek. 14Miután látták az emberek, hogy milyen jelt tett, ezt mondták: Ez valóban az a próféta, akinek el kellett jönnie a világba. 15Amikor pedig Jézus észrevette, hogy érte akarnak jönni, és el akarják ragadni, hogy királlyá tegyék, visszavonult ismét a hegyre egymagában.”

Igehirdetési alapige: Róm 7,22-25.

“22. Mert gyönyörködöm Isten törvényében a belső ember szerint, 23de tagjaimban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelmem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn tagjaimban lévő törvényével. 24Én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? 25. Hála legyen Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által! Tehát én magam értelmemmel ugyan Isten törvényének szolgállok, testemmel azonban a bűn törvényének.”

Igehirdető: Kocsik Mónika Hatvan-Gyöngyös

Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Életünket szüntelenül kettősségben éljük. Szokták mondani: minden éremnek két oldala van, fény nélkül nincsen árnyék, jó és rossz, félig üres, vagy félig teli pohár, áldás és átok, kegyelem és megtorlás...Lehetne a sort még a végtelenségig folytatni. Mindkét oldal jelen van az életünkben, mindkettőt érezzük körülöttünk

és bennünk. A kérdés csak az, hogy melyik oldal a hangsúlyos, melyik oldalnak adunk igazán hangot.

Most, hogy nem lehet a templomban, gyülekezeti teremben istentiszteleten részt venni, most, hogy nem találkozhatunk egymással, mint gyülekezetünk tagjai, magával ragadhat bennünket a hiányérzet. Megfosztva érezhetjük magunkat ettől a lehetőségtől. Ugyanakkor azt is észre kell vennünk, hogy hatalmas lehetőséget is kaptunk, hiszen most nem kell elkészülni időre, útnak indulni, igyekezni, hogy még a kezdésre odaérjünk. Nem kötik le figyelmünket a körülöttünk lévő tárgyak rendezettsége vagy rendezetlensége, a fűtés automata be- és kikapcsolása, a túl meleg, vagy túl hideg hőérzet, az oltáron a virág változása, a körülöttünk lévő emberek természetes vagy nem annyira természetes zöreje.

Most leülhetünk a magunk megszokott környezetében, ahol még inkább lehetőségünk adódik arra, hogy figyeljünk, elmélyedjünk az Úr Igéjében. Áldás, hogy Isten Igéje határok nélküli. Nincsen helyhez és időhöz kötve. Az Úr megtalálható, Ő megtalál minket bárhol is legyünk.

Természetünk szerint azonban nem mindig sikerül a dolgok jó oldalát észrevenni, sőt legtöbbször nem büszkélkedhetünk ezzel. Hiszen a Napba nézni nem tudunk, mert olyan erős a fénye, de a sötét beszippant. Valahogy úgy, ahogy az univerzumban tátongó rejtélyes fekete lyuk is a feltételezések szerint beszippant vagy amikor figyelmeztetjük egymást, hogy “ne ülj a szikla szélére, a rámpára, mert leesel”, mert a mélység magával ragad, beleszédülhetünk, elveszítjük egyensúlyunk. Ugyanez nem történik meg egy széken ülve, még akkor sem, ha nem ér le valakinek a lába, egy magasabb dombon ülve sem történik ez meg, de egy nagy mélység előtt, egy magas sziklán ülve megtörténhet.

Ilyen a mi lelki életünk. Erről beszél Pál apostol, amikor ezt a kettősséget említi az életében. Önmagán azt veszi észre, hogy hiába küzd a sötétség, a bűn ellen, hiába tudja merre van világosság, merrefelé kellene tartania, a sötétség beszippantja. Azt teszi, amit nem akar, úgy érez, ahogy nem akar érezni, arra irányulnak a gondolatai, ami felé nem akarja, hogy irányuljanak, annak ellenére tudja, hogy mi lenne a helyes, mit kellene tennie, hogy kellene érezni, merre kellene a gondolatait irányítani. Isten akarata egészen világos, és egyértelmű számára.

Nem mi is ilyenek vagyunk, mai keresztények? Legfőképpen a mostani bizonytalan és kétségbe ejtő helyzetben? Bennünket is be akar szippantani a sötét: magával ragad a félelem, tetteinket a bizonytalanságérzet, rettegés, a haláltól való félelem határozza meg.

“Én nyomorult ember!” Kiált fel az apostol. Igen, ebben helyzetben, ezek között az érzések között az ember igazán nyomorultnak és elveszettnek érzi magát. Ettől a helyzettől leginkább menekülnénk, szabadulnánk, de épp ez a

menekvéstől való megfosztottság mondatja ki Pál apostollal: “én nyomorult ember. Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?” Ki szabadít meg ebből a reményvesztett kétségbeesett lelkeletből? Mintha nem lenne menekvés.

Pedig tudjuk, értelmünkkel egészen világosan felfogtuk az idők folyamán, hogy élő Istenünk van, aki mindeddig megsegített bennünket. Mindenkinek tapasztalata lehet ez, aki az élete során Istenbe vetette bizalmát. Közös tapasztalatunk ez, évezredek óta az ószövetségi ember óta, Pál apostolon keresztül, minden kereszténnyel együtt: “Mindeddig megsegített minket az Úr.” ISám 7,12

Pál sem marad meg nyomorúsága felismerésénél, hanem hálát ad Istennek, az Úr Jézus Krisztusnak, aki megadja a szabadulást, aki kimenekít ebből a reményvesztettségéből és kétségbeesésből. Mert a test, a mi hús-vér emberi létünk a bűnre sarkall, Isten ellen lázít, bizalmatlanságot és kétségbeesést szül, de a közöttünk lévő élő Úr az Ő keresztjére irányítja a tekintetünk és a szívünk. Az Ő áldozatára, melyet értünk végzett. Így szeret bennünket Isten.

Ebben a szeretetben lelhetjük meg lelki békénket. Azt a békét, amelyet nem e világ és saját életünk rendezett viszonyai adnak, hanem amelynek alapjáról így beszél a zsoltáros abban a zsoltárban, melyet mi evangélikusok nagyon jól ismerünk:

“ Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe; ha háborognak és tajtékoznak is vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek.” Zsolt 46,1-4. Sokszor érkezett hozzám ez az ige interneten keresztül Franciaországból, ahol most az emberek csak engedéllyel rendőri ellenőrzés alatt mehetnek utcára.

Háborgó világról van szó: megrendült, darabjaira hulló életritmusunk, elképzeléseink a jövőről a semmibe hullanak. Albert Camus, *A pestis* című könyvében ezt írja Bernard Rieux orvos szájába adva a szavakat, amikor felismeri, hogy nem csak néhány ember megbetegedéséről van szó, hanem járványról: “az emberek már elfelejtettek szerények lenni, és azt gondolják, hogy minden lehetséges a számukra és feltételezik, hogy a csapások nem történhetnek meg. Folytatják üzleteléseiket, utazásokat készítenek elő, és véleményeket alkotnak. Hogyan is gondolnának a pestisre, amely eltörli a jövőt, a kimozdulási lehetőségeket és a beszélgetéseket? Szabadnak érzik magukat, ugyanakkor senki nem lesz szabad, amikor eljön a csapás.”

A világjárvány most bennünket is szerénységre, megállásra kényszerít. Különös ez a böjti idő. Isten most mindannyiunktól kikényszeríti a böjtöt, a megvonását azoknak a dolgoknak, melyeket annyira természetesnek vettünk az életünkben. Kikényszeríti a hozzá fordulást, hogy újra rátaláljunk, hogy újra megtaláljuk a helyes utat, lelki békénket, egyensúlyunkat.

Mintha ezt a felülírhatatlan, megtalált, Istentől ajándékba kapott mennyei békességet hirdetné az élővilág is, teljesen függetlenül a mi összeomlott emberi életünktől, melyet újra kell terveznünk.

Az interneten terjednek jó hírek is. Kitisztul a levegő, felfrissülnek a vizek, az élővilág, a növények, az állatok éledeznek, kezdenek nyüzsögni ebben a megtisztult környezetben. Kimegyek a kertbe és látom, hogyan kezdenek nyílni a nárciszok, a fákon, hogy hajtanak ki a rügyek, a madarak hangosan csicseregnek, a kertbe betévedő macskák terpeszkednek a napfényen. Csupa derű, örökre indító látvány.

Böjt 4. vasárnapja, Laetare vasárnapja van, ami annyit jelent: Örüljete! “Örüljete Jeruzsálem! Jöjjetek, akik szeretitek, és szívből ujjongjatok! Akik gyászoltok, leljetek vigaszra benne! Ézs 66,10

Ézsaiás próféta öröme szólítja fel Isten népét a bajban is, mert van hová menekülni, van, ahol vigaszra, bátorításra lelhetünk. Isten ezt kínálja fel nekünk a mai vasárnap is. Az ötezer ember csodálatos megvendéglését átélhetjük, megvalósíthatjuk mi is. Hiszen most, családok összezárva, a hétköznapi apró figyeleméből most sokkal többet adhatnak egymásnak. A talán hetente megvalósítandó telefonhívásból, most talán jut minden napra. Talán most több idő jut azokért is imádkozni, akik nem dolgozhatnak otthon, akiknek emberek között végzett munkája elengedhetetlen a jelen helyzetben is, sőt még inkább embert próbáló a számukra.

A “nincs időm imádkozni, Isten Igéjét tanulmányozni”, kijelentések most átválthatnak arra, hogy sokkal többi időt szánunk a legfontosabbra, az egy szükségesre, ahogy Jézus Krisztus mondja. Most sokkal több időt szánhatunk magunkra is, a magunkba fordulásra, a nagy találkozásokra magával az élő Úrral. Most megtapasztalhatjuk azt a másféle szabadságot, amelyet nem a fizikai

korlátok átlépése jelent, hanem azt lelkünkben átélt szabadságot, melyet Isten kegyelemmel teljes jelenléte jelent. Isten maga a fény, az árnyék és sötét nélküli világosság. Hagyjuk, hogy Ő világítson be sötét, borúlátó gondolatainkba.

Hadd álljon itt végezetül egy orvos bizonyágtétele Lombardiából: "Soha a legsötétebb rémálomban sem gondoltam, hogy valaha látni és megélni fogom ezt, ami három hete történik itt nálunk a kórházban. Ez a szörnyűség egyre duzzad, és egyre megállíthatatlanabb. Az elején csak páran jöttek, aztán százával... és most nem is orvosok vagyunk, hanem szelektálók...el kell döntsük, hogy ki éljen és ki menjen haza meghalni, pedig ezek az emberek becsületesen fizették az adókat Olaszországnak. Most két hete, én és kollégáim ateisták voltunk. Ez volt a normális, hisz mi a tudományban hittünk, ezt tanultuk. A tudomány pedig kiiktatja Isten jelenlétét. Mindig kinevettem a szüleimet, mert templomba jártak. Kilenc napja, hogy egy 75 éves pásztor került be hozzánk, komoly légzési problémákkal. Volt nála egy Biblia és ebből olvasott a haldoklóknak, miközben a kezüket fogta. Mi már pszichikailag és fizikailag is ki voltunk merülve, és el voltunk keseredve, mikor időnk volt, leültünk és hallgattuk. Most be kell ismerjünk; mint emberek elértük határainkat, többet nem tudunk tenni! Naponta egyre többen halnak meg. Ki vagyunk merülve, két társunk meghalt, és a többiek is alig állnak a lábukon. Rájöttünk, hogy az ember tudása véges, és szükségünk van Istenre! El kezdtünk imádkozni, amikor csak volt pár percünk. Hihetetlen, de megrögzött ateistaként oda jutottunk, hogy Istennél békére leltünk! Őt kérjük segítsen kitartani, hogy ápolni tudjuk a betegeket. Tegnap meghalt a 75 éves pásztor, és mint soha eddig (pedig 120 halottunk volt az utolsó három hét alatt), mindannyian kikészültünk. Mert az öreg pásztor, amíg velünk volt, sikerült egy olyan békét hozzon, amit már nem is reméltem, hogy megtalálunk. A pásztor elment az Úrhoz, nemsokára mi is követjük. Hat napja nem voltam otthon, nem tudom, mikor ettem utoljára, és rájöttem, milyen haszontalan voltam itt a földön. Fel szeretném ajánlani a segítségemet másoknak, az utolsó leheletemig. Boldog vagyok, hogy Istenhez tértem, miközben körbevesz az embertársaim szenvedése, halála" Via Gianni Giardinelli via Julian Urba

Az Úr békessége, mely minden értelmet felülhalad, őrizze meg szívünket és gondolatainkat a Krisztus Jézusban! Ámen.

Imádkozzunk! Úr Jézus, köszönjük, hogy te mindent javunkra cselekszel, hogy a te irgalmas kezében van minden hatalom. Te látod a mi törekeny, bűnös életünket, hogy nem tudunk benned feltétel nélkül bízni. Kérünk szánj meg minket, oszlass el bennünk minden kétséget és félelmet, hogy ebben a nehéz időszakban beléd tudjunk kapaszkodni. Adj nekünk igaz megtérést, fékezd meg a járvány terjedését, adj gyógyulást a betegeknek, erőt az orvosoknak, ápolóknak, mentősöknek, rendőröknek, mindenkinek, akinek el kell menniük hazulról, hogy munkálkodjanak a világért! Könyörgünk hazánkért, az egész világért, kérünk téged hallgass meg minket! Ámen.

